

Πρὸς τὴν κυρὰ Ἄννα Μαρία Αναστασία Γουράτο Γεωργομίλα,
ὅταν ἐντύθηκε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα
εἰς τὸ μοναστήρι τῶν Ἁγίων Θεοδώρου καὶ Γεωργίου
εἰς Κέρκυρα
τὴν 18 Ἀπριλίου 1829

[1]

Ἀπὸ τὸν θρόνο τ' Ἄπλαστου
οἱ Ἀγγέλοι ἐκατεβήκαν,
καὶ μες στου μοσχολίβανου
τὸ σύγνεφον ἐμπήκαν,⁵
να ἰδοῦν πὺ το κοράσιο
κινάει στὴν ἐκκλησιά.

[2]

Χριστὸς ἀνέστη ἐψάλλανε
με τὰ χρυσὰ τοὺς χεῖλη,
Χριστὸς ἀνέστη ἐκάνανε¹⁰
κι ἀστράφτανε σαν ἥλιοι
καὶ λόγια ἐτραγουδούσανε
εγκάρδια καὶ θερμά.

[3]

Ἐνας Ἄγγελος.
Χαίρε, ἀδελφή! Μ' ἀρέσουνε
τῆς ὄψης σου οἱ χλωμάδες¹⁵
εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα
κεριά καὶ στες λαμπάδες
κάλλιο ἀπὸ ρόδα πιάνουνε
τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ.

[4]

Ἄλλος.
Ἀφοῦ τὸν θάνατο ἐκλαψες²⁰
τῆς δόλιας σου μητέρας
καὶ τοῦ πατρός, σου ἀπόμεινε

μόνος Αυτός πατέρας·
Άλλος.
πάντα περνάει τα σπλάχνα του
το δάκρυ του ορφανού.

[5]

Άλλος.
25 Γλυκό 'ναι της Παράδεισος
να μελετάς τα κάλλη·
Άλλος.
πικρή 'ναι η φοβερότατη
του κόσμου ανεμοζάλη·
μόν' εδώ φθάνει ο αντίλαλος,30
δε φθάνει η τρικυμιά.

[6]

Άλλος.
Εδώ ο Χριστός στα ονείρατα
σ' εσένα κατεβαίνει·
Άλλος.
εκεί ταράζουν άρματα
και θρόνοι αιματωμένοι·
Άλλος.
35 εδώ ευτυχία και θρίαμβος·
Άλλος.
εκεί 'ναι συμφορά.

[7]

Άλλος.
Ο κόσμος ερωτεύτηκε
στα μάτια, στη φωνή σου,
τα μελετάει συχνότατα,40
κι η αγγελική ψυχή σου
φωνή και μάτια εγύρισε
κατά τον Ουρανό.

[8]

Άλλος.
Ο Πλάστης κατ' εικόνα του
τον άνθρωπο εποιούσε,

Άλλος.

45 μες στα κρυφία της γνώσης του
την Χτίση εμελετούσε,
για να 'ναι του λιγόζωου
ανθρώπου η κατοικιά.

[9]

Απάνου απάνου εχύθηκε50
στην Άβυσσο, που εσειότουν
και με τρομάρα εμούγκριζε,
κι αφτί δεν εσωζότουν,—
ο Πλάστης ολομόναχος
αγρίκαε με χαρά.

[10]

Άλλος.

55 Έρωσ και Χάρος πάντοτε
δουλεύουν εδώ κάτω,
ώσπου ο Καιρός ο γέροντας
να χάσει τα φτερά του.

Άλλος.

Φριχτή 'ναι η ώρα που άνθρωπος60
βαριά ψυχομαχά.

[11]

Άλλος.

Μη φοβηθείς να 'σ' έρημη
τότε από κάθε μάτι·
ιδού ο Χριστός, που γέροντας
στου πόνου το κρεβάτι,65
σου σιάζει το προσκέφαλο
και σε παρηγορά.

[12]

Άλλος.

Ευτυχισμένο λείψανο,
θέλει σου δώσει πάλι
τον αρραβώνα ο ίδιος70

οπού σου πήρε αγάλι
την ώρα που απομείνανε
τα στήθια σου νεκρά.

[13]

Άλλος.
Τα κόκαλα εβαρέθηκαν
στο μνήμα καρτερώντας⁷⁵
και τρίζουνε ακατάπαυτα
την Κρίση αναζητώντας·

Άλλος.
Ξύπνα, αδελφή! τη Σάλπιγγα
την ύστερη αγρικώ.

[14]

Άλλος.
Τα μάτια της αστράψανε⁸⁰
του τάφου από την κλίνη·
κοιτάει! * πετιέται ολόχαρη [Κ. Τικτοπούλου]
και μες στο λάκκο αφήνει
τους μόσχους του Μαϊάπριλου
που δεν υπάρχει πλιο.

[15]

Όλοι οι Άγγελοι.
⁸⁵ Τα μάτια της αστράψανε
του τάφου από την κλίνη·
κοιτάει! πετιέται ολόχαρη
και μες στο λάκκο αφήνει
ους μόσχους του Μαϊάπριλου⁹⁰
που δεν υπάρχει πλιο.

[1829]

—
Από το πρώτο σχεδιάσμα:

στροφή 11

Μη φοβηθείς να 'σ' έρημη
στου πόνου το κρεβάτι·
γιατί σ' εσένα γέρνοντας

ρίχνει ο Χριστός το μάτι,
σου σιάζει το προσκέφαλο
και σε παρηγορά.

στροφή 12

Γλυκά κοιμήσου, λείψανο,
και θέλει λάβεις πάλι
τον αρραβώνα που ο Χριστός
σου πήρε αγάλι γάλι,
την ώρα οπού το δάχτυλο
απόμεινε νεκρό.

στροφή 13

στ. 75-76

και τρίζουνε της Κρίσεως
την ώρα αναζητώντας.

στροφή 14

στ. 81

Πηδάει, κινάει χαρούμενη.